

[Rager.]

fulgt en noget forkert Vej, idet det har underkastet dette Materiale en Bedømmelse, som om det var Udvalget, der skulde træffe de endelige Afgørelser med Hensyn til Fastsættelsen af bestemte Benævnelser, medens Forholdet jo er det, at Lovforslaget kun giver Statsministeren en Beføjelse, hvorefter det bliver Statsministeriets Sag efter Konference med de Ministerier, hvorunder de paagældende Uddannelser sorterer, at træffe den endelige Afgørelse. Naar en Rammelov som denne forelægges, er det kun naturligt, at Udvalget overvejer, hvilke Konsekvenser den kan faa, og det er særlig naturligt, at man koncentrerer sig om Undersøgelser inden for de Kredse, hvorfra Spørgsmaalet er rejst, men det er altsaa ikke Udvalgets Opgave at tage endelig Bestemmelse. Der er kun Tale om at give Statsministeriet en Beføjelse til for visse Uddannelser at fastsætte en bestemt Benævnelse, som der gives Eneret paa, og som skal være af en saadan Art, at den ikke er en Erhvervsbetegnelse. Jeg tror derfor, Udvalget i nogen Grad er gaaet for dybt, og jeg vil advare imod, at det fortsætter i dette Spor.

Nogle af de foregaaende Talere har efter mit Skøn set for ensidigt paa Lovforslaget. Man siger, at det er et Forslag, der vil føre til, at visse Grupper faar en Erhvervsforret. Nej, jeg vil sige, at det er et Forslag, der fører til, at Befolkningen i de enkelte Tilfælde ved, hvem de har for sig, uddannelsesmæssigt set; det giver *Befolkningen* en Garanti.

Det ærede Medlem Hr. Christiani talte om mere eller mindre fine Titler og sagde ogsaa noget om, at nogle mente, at en teoretisk Uddannelse var den fineste, andre, at en praktisk Uddannelse var den fineste. Jeg advarer imod at gaa ind paa Graderinger. Enhver Uddannelse er lige fin for sit Formaal, der er absolut ikke noget finere ved at blive uddannet paa den ene Maade end paa den anden Maade. En Uddannelse kan være mere videnskabelig end en anden, og fra gammel Tid er der maaske et Snobberi i den Retning; jeg tror imidlertid ikke, dette Snobberi passer mere i de moderne Tider, og vi ser jo ogsaa, at hvad enten Uddannelsen er den ene eller den anden, er det den personlige Dygtighed, der til syvende og sidst placerer Mænd i Samfundet. Men at det vil være rigtigt over for Befolkningen, saa længe Mandens endelige Placering ikke er sket, gennem en Benævnelse, der dækker hans Uddannelse,

at karakterisere Manden, forekommer mig en naturlig Ting.

Det ærede Medlem Hr. Bouët mente, at dette Lovforslags Gennemførelse vilde vanskeliggøre det for de økonomiske daarlige stillede at naa frem, og henvendte sig paa en agitatorisk Maade særligt til Arbejderkredse. Jeg tror, det ærede Medlem tager ganske fejl. Jeg tror i hvert Fald ikke, at den nuværende Statsminister, der jo sikkert har slaaet sig ned paa denne Plads for en længere Aarrække, maaske længere end det ærede Medlem Hr. Bouët ønsker det, vil være med til at tildele Enerets-Benævnelser, der vilde have Virkninger af den Art. Saa ser jeg med fuld Tillid en Lov af denne Art lagt i Statsministerens Haand og frygter ikke paa nogen Maade, at den skal komme til at virke udemokratisk. Derimod synes jeg, at det i og for sig er naturligt, at de, der ofte med store økonomiske Ofre underkaster sig en vis Uddannelse, ogsaa som Resultat af denne Uddannelse faar dette, at de har et beskyttet Navn, der kendetegner dem som Indehavere af deres Uddannelse, hvorimod Erhvervet selv er frit.

Det ærede Medlem Hr. Bouët mente, at der vilde blive flere Fag, indenfor hvilke denne Lov kunde anvendes. Jeg tror det ogsaa; det er jo meget ofte saaledes med Sager af denne Art, at der er en, to eller tre Grupper, der peger paa, at her ligger et Problem, hvorefter dette Problem optages til samlet Løsning, og saa er der flere andre, der opdager, at de ogsaa vilde kunne have Glæde deraf. Naar det ærede Medlem Hr. Bouët nævner, at Spørgsmaalet er rejst navnlig fra Ingeniørkredse, saa et dette jo rigtigt, men det er ogsaa rigtigt, at Ingeniører, der er uddannet paa Den polytekniske Lærestanstalt, i Forvejen har en Betegnelse, nemlig Betegnelsen: cand. polyt. Det er denne Betegnelse, der er upraktisk, og derfor ønsker man at faa en anden; man har Interesse i at faa en anden og faa den beskyttet paa samme Maade, som „cand. polyt.“ nu er beskyttet, men ud over det strækker Ønsket sig ikke. At saa andre, der ogsaa gerne vil have deres Benævnelse beskyttet, lægger sig svært nær op ad den Betegnelse, som man fra anden Side har opnaaet — ja, jeg ved ikke, det er maaske for at gøre Sagen vanskeligere, men jeg kan ikke se, at det i og for sig kan være det afgørende.

Jeg har ønsket at gøre disse enkelte Bemærkninger til de Udtalelser, der er faldet fra de ærede Ordførere for de andre